

ЈАНА РАСТЕГОРАЦ ВУКОМАНОВИЋ

BODYLIQUID

Постао сам модератор форума на платформи *bodyliquid.com* пре око годину дана. Нисам желео да се открива мој идентитет. Анонимни модератор, то је улога која ми је донела јачи осећај испуњења од свих досадашњих. Чак не ни испуњења, већ мира. Кристално једноставног, загаситог, понешто и уморног мира. Не радим то због славе. Ништа не радим због славе. Али када бих то изјавио за неке новине потпуно би изгубило смисао јер би допринело њиховој читаности, а тиме и мојој популарности. Зато јавности говорим оно што жели да чује. Онда када ме сатерају у ћошак, када не успем да пређем улицу брже од њих, неопажен, измислим увек неку причу, досадну или шокантну, небитно. Од свега направе оно што они желе.

Успело ми је да не сазнају ни за њу, а самим тим ни за њену несрећу. Самим тим ни за моју. Откако је мој најновији филм неочекивано добио огромну пажњу публике, у обавези сам да будем срећан. Да знам своје пројекте, да располажем својим телом, да увек кажем нешто скандалозно досетљиво.

Као модератор, без имена, смем да причам о свом искуству.

Ипак, постало је неподношљиво живети без овог текста који се управо пише, без места где се моје искуство не дели, где не постоји увек онај други део који морам да прећутим. Мука ми је више од тог захтева за ексклузивношћу, али и од тога да себи шапућем у браду како сам јако комплексан. Заправо сам једноставан, дводимензионалан, и што се дуже клацкам у том двошинском систему, осећам се све измишљенијим. Тек сада, овако, осећам да добијам нешто мало сложености.

Не знам где и кад смо нас двоје почели да се расипамо, али то је незаобилазно поменути да би се објаснила моја прва веза с

Bodyliquid-ом. Имали смо већ тридесетак година. Она је живела на релацији и себе је више видела тамо. Једини разлог, макар свесни, њених долазака овамо био сам ја. Почела је често да помиње да не разуме зашто не могу једноставно да се доселим када већ имам новца и ништа ме овде не везује. Нисам умео да објасним, али нисам био спреман да живим на другом месту. Одлазио сам код ње и, истина, тамо је већ било и пријатеља и обезбеђеног простора и довољно познанстава да бих могао неометано да наставим да радим. Моја је биографија већ тада била довољно богата, а ја сам сматран редитељем запаженим у свету.

Љубав је била у некој посебно шапутавој, темељитој фази, са честом топлином и мекоћом дланова који заједно улазе у музеје. Без икакве помисли о растајању. Као ни сада. Волим је с оним узбуђењем које осећам када у мраку чекам да мој филм почне и да га први пут одгледам, одглумљено, као неко други. Волим је с љубављу према себи онаквом какав сам у туђим очима, према стваралачком, активном, предузимљивом себи. Цео проблем је био у тешкој техничкој остваривости породице. Наши пријатељи одједном су у тој фази почели да јављају да чекају бебе, да су добили принову, да позивају на прославе. Њена питања о мом досељењу постала су учесталија. Мој отпор јачи. Ређе сам одлазио. Све је било као замрзнуто. Концентрисали смо се на рад. Она је била укључена у изложбе највећих светских кустоса, сарађивала већ са познатим визуелним уметницима. Мој филм је у то време награђен. Када се моје име прочуло, обавезе су почеле да ми сипе по темену као песак у пешчаном сату, почели су да ме окрећу наглавачке, престао сам да рачунам време, да водим евиденције, да знам где сам и кад сам. Неко је увек нешто тражио од мене и на нешто чекао. Нешто се увек одлагало.

Постали смо више као неки интериоризовани филм о уметничком пару који повремено успева да се састане и добије своју дозу радости, а у међувремену нема никакве одлике пара, осим љубичасте иконице са слушалицом иза које је закључана нека чежња за коју нико више не зна и не може да процени колико има везе са реалношћу. Не знам колико година је прошло тако, али напokon смо успели да одемо на неки одмор заједно. Ја не знам, заиста не знам где смо били. Можда звучи невероватно, али – не знам. Имали смо свој термин за базен, вода је била кристална, она је била бела и младежи су јој пуцкетали по кожи испод мојих прстију, ставила ми је кришку лимуна у уста, поклопила ми очи издуженим прстима с подсеченим овалним ноктима, ја сам све време имао осећај да је то нека јако пријатна сцена коју сам можда већ и снимом, и рекла је, заправо питала – хоћеш дете? Сви они дани самоће

упијени у нас водили су тада љубав више него ми. Али, никаква вест о трудноћи није ми стигла у месецима након тога. Почео сам да схватам да је то можда и боље. Шта би било с том бебом? Да ли бисмо успели да је уклопимо у наше животе? Или пре, да ли би она успела да уклопи нас такве у свој? Или би призвала још читаво мноштво особа које би заглађивале наше одсуство...

Онда ми је она дала идеју. Организовала је скајп-вечеру, то је био наш начин да добијемо дозу романтике. Правила игре су била да једно другоме пошаљемо рецепт и да затим свако спреми себи јело. Ставила је свој тањир и свећу испред себе, ја сам ставио свој, куцнули смо се, као, чашама са шампањцем. Рекла је да јој се некад чини да смо постали сувише виртуелни, али да ме воли и не зна шта више да ми каже. Рекао сам да осећам и мислим исто. Рекла је да сматра да је наша веза ушла у фазу када треба да добијемо дете. Рекао сам да бих то желео. Рекла је да је чекала да види да ли ће се нешто можда разрешити и да ли ћемо наћи начина да живимо заједно. Потврдио сам да су и моја размишљања ишла сличним током. Најзад је предложила да покушамо са вештачком оплодњом, уз аргументацију да ће до природног зачећа уз наше виђање једном у неколико месеци доћи врло тешко... Одговорио сам да ми то није пало на памет, али да начелно немам ништа против. Поставио сам питање бриге о детету, она је инсистирала да на почетку она то изнесе, а да се нада да ће се у међувремену ствари разрешити. То је било врло мутно, али и даље нисам имао замерки. Објаснила ми је процедуру слања сперме, ја сам све записао и у кратком року обавио.

Вести ипак нису стизале. То је већ звучало као тежак мук. Морам рећи да сам се осећао као да сам послао нешто тако вредно као пехар Оскара. Замишљао сам сваког сперматозоида залеђеног у свом стремљењу ка њеној јајној ћелији и тренутак када ће, одлеђен, наставити свој пут. Сваког јутра сам полако прстом клизио по екрану телефона ишчекујући поруку. Није је било. Покушали смо више пута. Није се дало. Пробао сам са позитивним мислима пред ејакулацију, саветовао сам њој да медитира. Ништа. Неколико пута смо се састали, али ни то није дало резултата. У једном тренутку, схватили смо да нам радна енергија опада и успаничили се. Тема је одмах остављена по страни на неко време. Међутим, када су ту поново ствари легле на своје, дошао је ред на мене да нешто предложим. Истражујући тему вештачке оплодње (јер, наравно, спремао сам сценарио о томе), наишао сам на сајт *Bodyliquid*. То је било фантастично откриће!

Као да су ми се отворила врата скривеног врта, одједном сам пливао у мору материјала за своје снимање, а истовремено све моје

фантазије могле су слободно да се расцветају. Мноштво људи умрежавало се да размени телесне течности, уз посредство новца, али често и без њега. Могли сте направити свој профил са подешеним назнакама, нпр. „тражим крв, нулта негативна, немам средстава“ и јавили би вам се донатори са било ког краја света. Нисте морали бити регистровани под својим именом. Само је систем имао ваше податке, али они нису били никоме видљиви уколико ви то не желите.

Спремио сам се да јој саопштим да бих желео да донирам своју семену течност преко тог сајта, али ми она прва саопштава своју новост – почела је да губи вид. Од шока нисам могао да скролујем поруку (све се одвија писменим путем, да ствар буде гора). Дијагностификован јој је МС. У том тренутку немам идеју шта то значи. Пролази ми кроз главу сулуда помисао да је питам да ли јој је за лечење потребна нека телесна течност јер – могао бих да јој помогнем да је нађе на сајту *Bodyliquid*. Али нисам кадар да откуцам ништа. Почињем да се освешћујем и правим списак свега што она неће моћи када изгуби вид у потпуности. Неће моћи да гледа моје филмове, долази као рефрен, шта год да ми друго падне на памет. Још не знам да осим вида може да изгуби и могућност да се креће. Најзад сам успео да смогнем снаге да се пребацим у њену перспективу и питам је оно што знам да ће јој највише помоћи – какав је твој однос према томе. То ће јој дати могућност да себи и мени потвди да је снажна и стабилна и да ће моћи да изађе са сваком болешћу на крај. Помиње ми још да је вероватно то био узрок неплодности. Болест је ту већ неко време, али није препозната раније.

Тако почиње моје дељење. У једној прегради је моја жеља за потомством, коју више не смем да повезујем с њом. У другој наша љубав коју на необичан начин појачава сазнање о њеној болести. У трећој је мој посао и живот јавне личности. У четвртој мој ангажман на *Bodyliquid*-у, који почиње у то време. Читао сам опсесивно различите људске судбине, истините приче снажно фикционализоване оним што сам звао „форум жанр“. Пошто сам направио свој профил на коме сам поставио да желим да донирам сперму без новчане надокнаде, уз напомену да сам здрав тридесетпетогодишњак, неколико жена се моментално јавило. Две су ми запале за око – једна, хомосексуална, са партнерком и друга, хетеросексуална и сингл. Обе су имале уметничка занимања и деловале су већ на први поглед интересантно. Да се не лажемо, желео сам да мајка мог детета буде уметница. То је било готово као услов. Определио сам се на основу истраживања социјалног статуса. Геј пар имао је новца, неку јаку агенцију за веб дизајн, огромну кућу и све што уз то иде. Друга кандидаткиња била је вајарка без стабилног посла.

Послала ми је и фотографије својих радова. Био сам дубоко дирнут. Пред мојим очима нашао се низ фантастичних хибридних бића скројених у потпуности од амбалаже. Било је ту много гротеске, средњи век је био очигледна инспирација, али су називи производа искакали понегде у деформисаном, истегнутом или искривљеном облику, градећи неочекиване текстуре. У глави су ми се јављали кадрови са овим скулптурама. Било ми је невероватно да такви радови чуче у неком импровизованом атељеу неоткривени. Истог тренутка сам био решен да их убацим у следећи филм, о чему год он био. Нарочито та разјапљена плачна уста.

Оплодна је успела и она је затруднела. Трудноћа је текла добро. Извештавала ме о прегледима и некако смо спонтано остали у контакту. Ја сам јој већ на почетку објаснио да сам заинтересован да пратим то дете и да желим да будем у улози родитеља онако и онолико колико то буде могуће. Просторна разлика била је велика, она је била у неком кутку Азије за који никада не бих ни чуо да нисам налетео баш на њу. Фотографисала је стомак сваке недеље, чак је правила и неке калупе у које га је утискивала, да би после од тога направила скулптуре. Слала ми је снимке са ултразвука. Њене слике постајале су све насмешеније, све светлије, њена коса све лепршавија, поглед све нежнији. Питала ме је о мојој партнерки и какве смо проблеме имали. Рекао сам јој истину. Било јој је жао, тражила је да види њену слику. Објаснио сам да смо и она и ја јавне личности и да не могу открити наш прави идентитет. Било јој је криво. Чак ме је молила и обећавала да ће чувати тајну, али нисам се усуђивао. Знао сам да ће моје скривање закомпликовати касније виђање с дететом, али нешто ми није дало да кажем своје име.

Беба се родила у термину, девојчица, коврцава на мене, али са јасним азијатским цртама, већ првог дана прелепа. Било ми је страховито тешко да скривам узбуђење од своје девојке. Њено стање се у то време погоршало до нивоа да је већ ометало нашу комуникацију порукама. Почела је све чешће да користи гласовне поруке јер јој је куцање било пренапорно за очи. Осећај кривице ме је оптерећивао. Осећао сам да љубав тиме бива загушена. Као да је постојало зачепљење у комуникацији. Мајка мог детета звала ме је да видим новорођенче, али ја сам, насупрот својој жељи, отишао на други крај света, да видим своју болесну драгу. Или да она мене види, док још може. Макар моје обресе.

Десило се да сам ускоро започео снимање у близини њеног града, па сам могао чешће да је посећујем. Први пут смо живели заједно. Болест је изоштрила њену лепоту, која ни раније није била уобичајена. И она је почела да ваја. Правила је калупе у којима је затим изливала силиконске фигурице. Била су то мршава бића са

чудним бодљикама и храпавом кожом, недефинисаних антропо-морфно-анималних облика. Имале су велике главе, са бебећим образима и избоченим челима. Руке и ноге висиле су као репићи, без шака и стопала. Качила их је на прозирне струне и тако су висиле свуда по стану. Ноћу бих налетао на њих као на мале духове, када бих полуосвешћен устајао да попијем чашу воде. Она их је дуго опипавала, додатно обрађивала ножићем и разним течностима. Поједини су добили делове који су изгледали слузаво. То је посебно волела да додирује. Додир је за њу постао много више од еротског. У свакодневной комуникацији често ми је опипавала лице или ме гладила по телу без икакве сексуалне намере. Врло замишљена и смирена. Навикавао сам се на то.

Усред таквог живота, добио сам вест из Азије да је беби откривен високо ризични неуробластом.

То је био други шок за мене. Поново сам реаговао повлачењем у свет других на платформи *Bodyliquid*. Невероватне судбине, излечена деца, родитељи који се захваљују донаторима...

Губио сам се.

Снимање је било немогуће прекинути, а кадрови су испадали све горе. Глумци су се отели контроли и препустили се својим сујетама. Није било више могуће наћи две особе које се добро слажу једна с другом. Изгубио сам моћ да било шта контролишем. Најрадије бих свима дао паузу, али већ сам покушај да то наговестим продуценту наишао је на запањеност и неодобравање. Рекао је да имам два дана да се доведем у ред и подсетио ме на вртоглаве цифре уложене у тај филм. Рекао сам ок, али ништа није било ок. Оно што је стварало највећи расцеп у мени била је помисао да бих својим именом можда могао да изазовем пажњу лекара и спасем дете. Ужас при помисли на смрт бебе која има непуна три месеца. Лупао сам главом о зид замишљајући слатке ковчице и косе очи без живота, непомичне. Пред очима ми је била слика малог ковчежића, какву сам једном видео у неком филму.

Кошмари су ускоро прекинути вешћу да је за све већ прекасно. Болест је једноставно превише узела маха. Није откривена на време, беба премала...

Боле ме груди од млека, кривило се њено уплакано лице на скајпу. Освртао сам се сваке секунде да проверим да ли сам сам у соби. Она се очајно пресамићује и уноси у екран, видим је потпуно изобличену, са разјапљеним плачним устима. Сваке ноћи се будим јер ми се чини да чујем њен плач. Кренем да откопчавам спаваћицу, а онда схватим... Мокра сам од млека... Донирај млеко – прекидам је. Шта? Донирај млеко. Ћутимо.

Убрзо је обновила свој профил на *Bodyliquid*-у. Донирам хумано млеко. Измлазала се да се количина не би смањила. То јој је дало неки смисао. Ја сам већ ходао као сенка, говорио нешто камерманима без икаквог разумевања својих речи. Продуцент је бесно плувао у страну и гледао ме испод ока. Глумци су се појављивали са подочњацима, задахом алкохола, често и модрицама. Забрањивао сам да се шминкају и на све луђе начине изналазио путеве да то искористим. Продуцент је гладио обрве и увијао их при врху као бркове, готов да прасне у сваком тренутку, али је то неким чудом одлагао. Снимљено је неколико изузетних сцена последњих дана, што ми је дало времена да макар привремено поново утонем у свој бол, или празну тупост.

Убрзо јој се јавила једна мајка. Дете је на неонатологији, тамо имају хумано млеко, али не довољно. Притом, у њеној земљи се то наплаћује. Моја Азијаткиња, наравно, није желела да тражи новац за своје млеко. Била је згрожена идејом да се такво питање уопште поставља. Иако је моје дете било мртво, остао сам пратилац млечних путева. Свако вече смо се чули да би ми испричала колико је милилитара измузла тог дана. Како је ишла да види бебу у инкубатору која то добија. Како је била срећна. Како је њено осећање било неописиво. Било ми је превише тешко да се у то уживљавам. Прецизније, пошто није била реч о мом, већ о неком тамо телу с којим чак нисам имао ни додира, читаво то млекоизливање није ми било довољно да умањи сав ужас чињенице да је једно мајушно створење у чијем сам стварању учествовао, које је расло великом брзином, плакало и већ почињало да се смеје, једноставно прогутано. Да је нека одвратна болештина разјапила чељусти и прождрала га у једном залогату. А да ја још живим са својим телом које све више таложу време и стресну прошлост у себи. Имао сам жељу да вајам, али нисам умео.

Иако је измлазање било савршено хуман начин да се победи сопствена несрећа, деловало ми је смисленије правити скулптуре него опсесивно се измлазати. Одједном ми *Bodyliquid* указа своје перверзно лице. Био је то један тужни сплав, на коме су натрпана пузала тела са полуживим душама, да би из себе вадила сокове и давала их другим несрећницима. И ти несрећници који су се надали да ће чашом свеже цеђене телесности поништити свој бол због неминовне смрти. Први пут ми прође кроз главу: а зашто сам ја уопште хтео дете? А зашто ме њена болест није зауставила него само подстакла? А зашто бар нисам отишао у Азију, покушао да нешто учиним са свим својим везама? Силиконска беба-пуноглавац клатила се напред-назад на струни и тихо шкрипала у полу-праку. Удови су јој висили налик крацима хоботнице. Учини ми се

да је то скуп припијених очајнички отромбољених сперматозоида који теше један другог у бесмисленом загрљају. Светлост се распршивала у силикону, маглила се и претварала у неку нејасну млечну прозирност. Чуо сам поруке на вајберу, али нисам желео да их погледам. Знао сам да су иза љубичасте иконице – бројке, милитри, течност. Мрак напољу као да је постајао бељи, а ја одједном препаднут јурних ка одшкринutom прозору. Забравио сам га највећом могућом брзином, у правом тренутку јер је некаква пихтијаста течност тамномлечно надирала и претила да уђе у просторију.